PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

sportul

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XXVI — Nr. 1019 (6453) | 4 PAGINI 30 BANI | Vineri 11 septembrie 1970

VIORICA VISCOPOLEANU ȘI LIA MANOLIU

„atletele de aur" ale României

LA STARTUL INTERNAȚIONALELOR DE PE REPUBLICII

„Internaționalele" de atletism ale României bat la ușă. Sîmbătă și duminică, stadionul Republicii va găzdui pentru a XIX-a oară tradiționala întîlnire a atleților români cu oaspeții de peste hotare, de această dată sosiți de pe trei continente. Dintre reprezentanții României, fără îndoială se desprind campioanele olimpice, Viorica Viscopoleanu și Lia Manoliu, aceste „fete de aur" care, nu ne îndoim, vor folosi întrecerile din 12 și 13 septembrie pentru a-și adăuga în palmares noi performanțe de prestigiu.

VIORICA VISCOPOLEANU

Recordmană mondială în proba de săritură în lungime — 6,82 m, performanță realizată la Ciudad de Mexico cu care a cucerit medalia de aur a J.O. — timp de doi ani. Viorica a dominat majoritatea concursurilor internaționale la startul cărora s-a prezentat. La 3 septembrie, pe Stadio Comunale din Torino, Heide Rosendahl a reușit, după numeroase și infructuoase încercări, să îmbunătățească performanța record cu 2 cm. De atunci, toți specialiștii și admiratorii atletismului așteaptă răspunsul campioanei României. Internaționalele de pe Republicii constituie un prilej nimerit pentru ca Viorica să-și afirme din nou înalta sa valoare. Desigur, un record mondial nu poate fi depășit în orice zi. Atleta noastră are însă posibilități, să obțină o performanță care s-o mențină în pasionanta cursă de urmărire — declanșată de vest-germanca Rosendahl — spre linia miraculoasă a celor 7 m!

Poate cel mai important record al Liei, în fața căruia își scot pălăria toți specialiștii atletismului internațional, este cel de longevitate sportivă. În cariera sa, începută cu peste 20 de ani în urmă, ing. Lia Manoliu a repurtat succese greu de estimat: medalie de aur la Ciudad de Mexico (1968), medalii de bronz la Roma (1960) și Tokio (1964), pentru a vorbi numai de locurile obținute pe podiumul J.O. Participarea la 5 ediții ale Jocurilor Olimpice (!), numeroasele victorii realizate la Internaționalele României și la concursurile de amploare desfășurate peste hotare, precum și recentul record național (de aproape 60 m), completează superba „carte de vizită" a acestei excelente sportive. La întrecerile de sîmbătă și duminică, Lia va adăuga, cu siguranță, la acest colier o nouă perlă.

(Alte amănunte în pag. a 4-a)

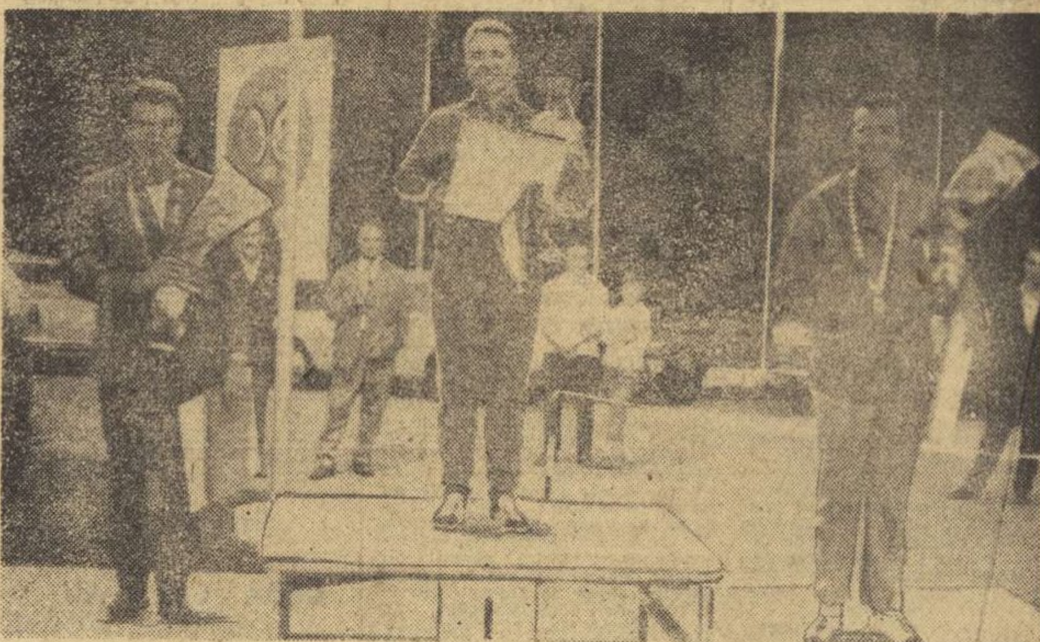
CAMPIONUL EUROPEAN DE TALERE

DECIS DUPĂ UN BARAJ DRAMATIC

● A. ALIPOV (U.R.S.S.), GRAFIN VON SODEN și WERNER BÜHSE (R. F. A GERMANIEI) —laureații ediției de la București

● RELI VEZEANU (locul 6) și ION DUMITRESCU (locul 17), primii dintre români

Astăzi, zi de pauză; mîine încep întrecerile de skeet

Pe podiumul de premiere — primii clasați în proba masculină: **A. Alipov** (U.R.S.S.) — în mijloc — locul I, **M. Carrega** (Franța) — stînga — locul II, **S. Giani** (Italia), locul III.

Foto: A. NEAGU

Ziua decisivă pentru desemnarea campionilor individuali continentali la talere aruncate din șanț a fost o adevărată zi a finalelor. Termenul nu este de loc impropriu pentru că definitivarea clasamentelor primelor trei locuri la seniori a fost posibilă abia după disputarea a două întreceri de baraj (a cîte 25 de talere fiecare), iar la juniori, a avut loc un alt baraj (25 t) pentru stabilirea medaliatului cu bronz. Singură, proba feminină a prezentat o situație mai clară, campioana Europei de anul trecut, vest-germana **Gräfin v. Soden** și-a păstrat titlul, cîștigînd cu destulă autoritate.

La băieți titlurile au revenit lui **Aleksandr Alipov** (U.R.S.S.) — seniori și lui **Werner Bühse** (R. F. a Germaniei) — juniori.

Înaintea ultimei serii din ziua de ieri, deci după 175 de talere, cu excepția campionului olimpic de la Mexic, englezul John Braithwaite, ceilalți trăgători situați pe primele zece locuri ale clasamentului de miercuri se menținuseră în frunte. **Alipov, Rosatti, Carrega** și **Giani** au înscris 170 t, iar **Basagni, Renard, Senicev, Hoppe** și **Mattarelli**, cărora li se alăturase și **Geissler**, au obținut 169 t. Prin urmare, lupta, în continuare, deschisă oricărui rezultat.

Apoi, s-au consumat și ultimele 25 de talere, dar cam-

C. COMARNISCHI

ALEKSANDR ALIPOV (U.R.S.S.)

Campion european în proba masculină. 22 ani. Student la Institutul de cultură fizică din Moscova. În prezent își satisface stagiul militar. Necăsătorit. Performanțe anterioare: campion european de juniori în anii 1966 și 1968, clasat pe locul III, la seniori, în 1968. La J.O. din Mexic — locul VII.

(Continuare în pag. a 4-a)

Duelul lung...

Ultima zi a campionatelor europene de talere a adus solstițiul de vară în septembrie, fiind cea mai lungă, foarte fierbinte, grea, agitată, presărată de izbînzi și de drame. Dar, victoria și eșecul, satisfacția și decepția, zîmbetul și lacrima vor fi totdeauna două jumătăți ale aceluiași fruct, sortit să și-l împartă oamenii. Atunci, însă, cînd ei fac aceasta în mod cavaleresc, lucrurile se schimbă, succesul capătă strălucire deplină, iar înfrîngerea devine demnă, majestuoasă, stîrnind admirație și nu compasiune.

Ieri la prînz, cînd soarele lovea nemilos poligonul, tensiunea luptei sportive atinsese și ea punctul de fier. Mai ales, în proba masculină incertitudinile se înmulțeau cu fiecare nou pretendent care se arăta capabil să obțină victoria. La un moment dat numărul lor ajunsese la zece (!), dar ultima manșă a triat nemilos sfărîmînd multe speranțe. Și astfel, pentru locul I au rămas în luptă doi concurenți, iar pentru medalia de bronz urmau să se întreacă patru. Peripețiile acestui baraj unic ca încordare le veți găsi descrise pe larg în cronica campionatelor.

Noi ne vom rezuma să subliniem aici spiritul de înaltă sportivitate care i-a caracterizat pe protagoniști, în ciuda uriașei mize care se afla în fiecare apăsare pe trăgaci.

Am admirat regretul sincer citit pe fața lui Alipov cînd Carrega a ratat talerul decisiv, apoi, îmbrățișarea spontană a învinsului acordată învingătorului, aplauzele prelungite cu care toți trăgătorii francezi au salutat ieșirea din stand a campionului, deși el nu purta cocoșul galic pe ecuson.

A fost un duel lung, aprig și superb, pentru că a fost un duel între niște gentlemani desăvîrșiți, care fac cinste acestui sport și-l înnobilează, care iubesc sportul și tocmai de aceea îl înțeleg (sau, invers, dacă doriți) care știu că o victorie aparține, la urma urmei, tuturor, fiindcă fiecare a pus cîte o piatră la înălțarea unei piramide pe care va urca cel mai bun.

Și fiindcă, în ultimă instanță, marele merit al învinșilor este acela că fără ei n-ar putea să existe învingători!...

Valeriu CHIOSE

U.T.A. ARE ONOAREA...

...Să joace cu cea mai bună echipă de club din lume.

Mai ales după cea de a doua manșă a finalei CUPEI INTERCONTINENTALE, gîndurile și simțămintele ne-au fost conectate la acest important moment din viața soccerului nostru care se cheamă **„campionii României vor înfrunta pe campionii celor două continente!"**

Ca toți ceilalți iubitori ai fotbalului, am scrutat evenimentul sub unghi strict competițional, dar l-am privit și din punctul de vedere al „părții" care are onoarea să se întîlnească cu personalitatea de cel mai mare prestigiu din lume.

Sistemul al doilea de raportare — esențial, fără îndoială — ne-a aprins flacăra mîndriei.

Campionii noștri au prilejul să înfrunte cea mai bună echipă de club de pe mapamond. Fraza sună ca o melodie...

Situații asemănătoare s-au mai prezentat fotbaliștilor noștri și ele au fost onorate.

Am avut cinstea să jucăm două meciuri cu fosta campioană a lumii „en titre", reprezentativa Angliei, și jucătorii români au ieșit cu fruntea sus atît de pe stadionul 23 August, cît și din templul fotbalului, celebrul Wembley. În ambele meciuri, abnegația și forța de joc a băieților noștri au învins și „calculele hîrtiei", obținînd și pe planul întrecerii strict sportive rezultate bune.

A venit, apoi, El Mundialul mexican.

Despre mîna fetiței Monica Canedo — care la hotelul Maria Isabel a scos cartonașul pe care scria ROMÂNIA tocmai pentru completarea locului liber din „groapa cu lei" de la Guadalajara — s-au scris și poezii.

Au fost destui atunci cei care vorbeau de ghinionul nostru, dar au fost și mai mulți cei care au mulțumit sorților pentru prilejul unic, onorant, de a ne măsura cu trei din cele mai bune echipe reprezentative din lume.

Rezultatul se știe.

În compania a două campioane mondiale și a unei vicecampioane, fotbalul românesc a fost la înălțime.

A venit rîndul U.T.A.-ei.

Campionii României — în care avem încredere și pe care îi stimăm și îi iubim — au onoarea să ne reprezinte într-o întîlnire de mare prestigiu.

Fruntea sus, băieți!

Marius POPESCU

FINALA INTERCONTINENTALĂ LA FOTBAL ȘI AMBIANȚA EI SUI-GENERIS

ROTTERDAM, O NOUĂ „GROAPĂ CU LEI"!

ROTTERDAM, 10 (prin telex de la trimisul nostru).

Dacă nu aș fi văzut cu ochii proprii, nu aș fi crezut vreodată în receptivitatea olandezilor pentru fotbal, de-a dreptul braziliană. Precedenta finală a „Cupei campionilor europeni", Feijenoord—Celtic, ne demonstrase într-o oarecare măsură această exuberanță olandeză manifestată de miile de turiști în deplasare. Ceea ce a fost însă astă noapte la Rotterdam, poate rămîne neșters în memoria cui s-a amestecat prin mulțimea de tineri și vîrstnici dezlănțuiți, prin șuvoaie de automobile transformate în care alegorice, sau a văzut — și chiar gustat... — adevărata inundație de bere din restaurantele și bufetele orașului, deschise pînă la ziuă.

...Este ora 3 dimineața. Am intrat în camera hotelului, după plimbarea printre zecile de mii de feijenoordiști. De pe marginea patului îl privesc pe antrenorul Dumitrescu, așezat la fereastră. Se uită de la etaj pe străzi, parcă este o statuie. Tace. Îmi face semn cu mîna să mă apropii. Un convoi de autoturisme, cu steaguri cît cearceafurile, cu trompete asurzitoare, cu tineri urcați pe mașini cu caroserii turtite, cu trompeta într-o mînă, cu halba în alta, amețiți de atîta bere, dar mai „beți" de li oarea fotbalului, continuînd să urle răgușit: **Feijenoord! Feijenoord!...**

Dezlănțuirea este uriașă. De pe alte străzi se aud alte trompete. Este o exprimare a bucuriei, de o manieră care ar sta foarte bine Americii de Sud, puțin cam stridentă în acest nord european auster. S-ar putea să fie vreodată și la noi cam așa ceva, dacă o echipă românească va cîștiga „Cupa intercontinentală". Dar, pînă atunci, va veni U.T. Arad în această nouă „groapă cu lei" care este Rotterdam. Tot orașul, tot stadionul copleșitor al Feijenoordului și, mai cu seamă, acești fotbaliști olandezi văzuți „pe viu", nu mai seamănă cu cei de la televizor, unde depărtarea și mișcarea mai lentă nu-i transmite atît de dinamic, de atletici, de furioși, de „răi", de iscusiți în ale fotbalului.

...Nu putem de fel adormi. Sigur, Coco se gîndește la „ai săi", eu la „ai noștri". Ce va fi aici miercurea viitoare?... Caut să-l liniștesc pe antrenorul Dumitrescu:

— Nu se poate juca într-o săptămînă de două ori așa cum a jucat Feijenoord, acum cîteva ore.

— Este adevărat, răspunde el, **dar ce fac cu ai mei, care nici**

AUREL NEAGU

(Continuare în pag. a 4-a)

Un instantaneu care exprimă limpede violența luptei de pe stadionul din Rotterdam: argentinianul VERON, trîntit la pămînt, pierde balonul după care continuă cursa PIET ROMEIJN și RINUS ISRAEL, căpitanul lui Feijenoord.

Telefoto: A.P.-AGERPRES

LA SOSIREA PRIMEI MEDALII DE AUR A SCHIFULUI ROMÂNESC

La coborîrea din avion a canotorilor sosiți ieri, din Canada, cineva remarca — chipurile — a mirare: **dar nu văd nici un 2+1, ci mai degrabă un echipaj de 4+1!** Într-un fel avea dreptate: mica noastră delegație, intrată acum pe culoarul de onoare al îmbrățișărilor, al felicitărilor, se compunea din cinci persoane: ramerii **ȘTEFAN TUDOR** și **PETRE CEAPURA**, cîrmaciul **GHEORGHE GHEORGHIU**, secretarul general al F.R.C.Y., **GHEORGHE GIURCANEANU** și antrenorul **DUMITRU POPA**. Silitorii elevi ai Snagovului au dat ceva emoții profesorilor lor rămași pe mal, însă după acel extraordinar finiș din întrecerea finală și-au invitat mentorii la festivitatea de premiere, unde cei trei magnifici ai schifului românesc au urcat prima treaptă a podiumului de la St. Catharines.

Și acum, după frumoasa și emoționanta primire făcută medaliaților la Aeroportul internațional Otopeni (a fost, firește, prezent tot „lacul") cîteva rînduri de la fiecare component al acestui echipaj de aur:

ȘTEFAN TUDOR: am luat startul în marea finală la 15,55 — ora locală — și la sfîrșitul cursei am avut impresia că mă aflu într-altă zi, în altă săptămînă, neputînd realiza că trecuse de la plecarea noastră în întrecere doar cîteva minute. A fost o probă extraordinar de disputată. La un moment dat, după 1 000 m parcurși, ne aflam pe ultimul loc. Am refăcut, însă, handicapul, întrecînd rînd pe rînd toate echipajele, spre bucuria noastră, a tuturor.

PETRE CEAPURA: acum, cînd brațele ne-au fost încărcate cu flori de colegi, de prieteni, îmi dau seama că

Vasile TOFAN

(Continuare în pag. a 4-a)

În mijlocul celor prezenți ieri la aeroport: Petre Ceapura, Gheorghe Gheorghiu, Dumitru Popa și Ștefan Tudor

Foto: S. BACKSI

ECOURI LA ARTICOLUL „UN BAZIN DE ÎNOT PENTRU... USCATUL RUFELOR"

MĂSURI EFICIENTE PENTRU REDAREA ÎN FOLOSINȚĂ A UNEI BAZE SPORTIVE ABANDONATE

După apariția articolului „Un bazin de înot pentru... uscatul rufelor", am primit la redacție, din partea Ministerului Învățămîntului — Direcția generală pedagogică de cultură generală, următorul răspuns semnat de tovarășul Ștefan Costea, director general adjunct:

„În ziarul dv. nr. 1005 din 28 august a.c. s-a semnalat existența în Capitală, la Școala generală nr. 64, a unui bazin de înot care era folosit pentru uscatul rufelor. Verificînd cele semnalate s-a constatat că, la data publicării materialului, bazinul respectiv se afla în situația descrisă de semnatarul articolului. Evident, aceasta este în contradicție cu eforturile pe care toți factorii le depun pentru dezvoltarea bazei materiale a educației fizice școlare. Acționînd, prin Inspectoratul școlar al municipiului București, s-au stabilit următoarele: elaborarea documentației tehnice necesare lucrărilor de consolidare a rezistenței clădirii; efectuarea reparațiilor capitale la bazin și vestiare; repartizarea sumelor necesare realizării acestor lucrări din fondurile de reparații înscrise în bugetul Școlii sportive nr. 2".

N. R. Așteptăm, de asemenea, punctul de vedere al Inspectoratului școlar al municipiului București, căruia, de fapt, îi erau adresate, în primul rînd, semnalele ziarului. Poate că răspunsului îi va urma și o ...invitație la inaugurarea bazinului.